

Elia – Numero Sette

Ensimmäinen ja viimeinen

Jeff Pippenger

2023-10-07

Määritämme vuoden 1863 viimeiseksi koetuksen kohdaksi niiden koetusten sarjassa, jotka saivat alkunsa vuoden 1844 suuressa pettymyksessä. Ensimmäinen looginen perustemme on se tosiasia, että milleriläinen liike päättyi, kun seitsemännen päivän adventistikirkko rekisteröitiin laillisesti Yhdysvaltain hallituksen yhteyteen juuri sinä vuonna. Liike, joka alkoi profeettallisesti vuonna 1798, päättyi vuonna 1863.

Inspiraatio ilmoittaa meille, että kun Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevä enkeli laskeutui 11. syyskuuta 2001, tuo tapahtuma oli saanut esikuvansa milleriittiliikkeessä, kun Ilmestyskirjan kymmenennen luvun enkeli laskeutui. Milleriittien liike alkoi lopun aikana vuonna 1798, jolloin Danielin kahdeksannen ja yhdeksännen luvun Ulai-joen näky avattiin. Sadan neljäntukymmenen tuhannen liike alkoi lopun aikana vuonna 1989, jolloin Danielin kolmen viimeisen luvun Hiddekel-joen näky avattiin.

Molemmat lopun ajat aloittivat entisen valitun kansan asteittaisen erottamisen niistä, jotka olivat liikkeessä omien historioidensa kuluessa. Kun kummankin historian ensisijainen sääntö vahvistettiin julkisesti, kunkin asianomaisen historian enkeli laskeutui alas. Sanoma, liike ja sanansaattaja olivat ne välineet, joita Herra käytti kummassakin asianomaisessa historiassa osoittaakseen entisen valitun kansan synnin, sillä niin kuin Kristus opetti työstään, ellei Hän olisi tullut, historian saivartelevilla juutalaisilla ei olisi ollut syntiä. Sanansaattaja, sanoma ja liike olivat tuomion välineet, jotka saattaisivat entisen valitun kansan vastuuseen siitä, että se hylkäsi omien historioidensa edistävän valon, ja kun enkeli laskeutui alas, se merkitsi, että entisen liittokansan tuomioprosessi oli käynnissä. Tuomion väline tunnistetaan, kun profeetat, jotka havainnollistavat tuota historiaa, syövät sen sanoman, jonka Herra toimitti heille. Kun he syövät sanoman, he vievät sitten sanoman entiselle valitulle kansalle, jota kuvataan niskoittelevaksi ja kapinalliseksi kansaksi, joka ei tahdo kuulla eikä kääntyä. Kun enkeli on laskeutunut alas ja sanoma on syöty, kapinallisen kansan tuomio alkaa.

Sovellamme muinaisen Israelin tuomioprosessia, sellaisena kuin se on kuvattuna Neljännessä Mooseksen kirjassa, milleriittiliikkeen historiaan, ja lopulta tulemme soveltamaan tätä koettelemisprosessia sadan neljäntukymmenen tuhannen liikkeeseen. Luvun ”kymmenen” symboliikka on määriteltävä sen tekstikohdan asiayhteyden perusteella, jossa sitä käytetään.

Kymmenen koetuksen sarja alkaa pettymyksestä, joko muinaisen Israelin kohdalla Punaisellaamerellä tai milleriläisten kohdalla 22. lokakuuta 1844. Sisär White yksilöi ne ”maamerkki”-tutut, jotka avautuivat tuolloin, alkaen siitä, mitä hän kutsui ”ajan kulumiseksi”. Heprealaisten pettymys oli faraon armeijan uhka. Heprealaisten uskon puute Jumalan voimaan ilmeni heidän vastauksessaan vihollistensa armeijaa kohtaan tuntemaansa pelkoon, samoin kuin

kymmenennessä ja viimeisessä koetuksessa. Jeesus havainnollistaa lopun alusta lähtien, joten luvatussa maassa olevien jättiläisten pelko, jonka ne kymmenen vakoojaa toivat esiin, oli sama pelko, joka oli myös aiheuttanut heidän pettymyksensä Punaisellamerellä. Milleriläisen liikkeen kymmenes ja viimeinen koetus olisi oleva aikaprofetia, niin kuin 22. lokakuuta 1844 oli.

Suuri pettymys Milleriläisen historian etenevässä koettelemuksessa merkitsi sellaisen historian alkua, jota muinaisen Israelin vapautuminen Egyptistä oli selvästi esikuvannut. Punaisestamerestä alkaen oli kymmenen koetuksen sarja, ja viimeinen koe heijastaisi ensimmäistä koetta. Suuren pettymyksen yhteydessä tapahtunut ”ajan kuluminen” johtui aikaprofetian väärinkäsityksestä. Hengellisen Israelin koetusprosessin viimeinen vaihe olisi sama kuin ensimmäinen. Vuonna 1863 kirjaimellisen Israelin johtajat päättivät palata niiden raamatulliseen metodologiaan, jotka he olivat juuri tunnistanee Rooman tyttäreiksi, ja hylkäsivät, tai voisi sanoa, ymmärsivät väärin Raamatun pisimmän aikaprofetian. Kymmenen koetuksen loppu sekä kirjaimellisessa että hengellisessä Israelissa kuvattiin alulla. Ja lopussa, kummassakin tapauksessa kapinalliset ilmaisivat halun palata siihen paikkaan, josta heidät oli juuri vapautettu.

Hylätessään 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennenkuudennen luvun seitsemän aikaa Laodikean adventismi synnytti profeettallisen pulman, jota se ei ollut ennalta nähnyt. Tähän päivään mennessä he eivät ole kyenneet ratkaisemaan tuota pulmaa, vaikka he yrittävätkin tehdä niin tarjoamalla monenlaisia tarujen ruokalajeja. Pulma on siinä jakeessa, jonka sisar White osoittaa adventismin perustukseksi ja keskeiseksi pylvääksi.

”Raamatunkohta, joka yli kaikkien muiden oli ollut sekä adventtiuskon perustus että sen keskeinen tukipylväs, oli julistus: ’Kahtentuhanteen kolmeensataan iltaan ja aamuun; sitten pyhäkkö asetetaan jälleen oikeuteensa.’ [Daniel 8:14.]” Suuri taistelu, 409.

Adventismilla on paljon sanottavaa jakeesta neljätoista, mutta he eivät koskaan käsittele aivan ensimmäistä havaintoa, joka jakeesta tulisi tehdä. Tuo havainto on se, että jae neljätoista on ”vastaus”. Vastaus on merkityksetön, ellei siihen sisälly kysymys, joka tuo vastauksen esiin. Jaetta kolmetoista ei voida loogisesti, kieliopillisesti eikä järkevästi erottaa jakeesta neljätoista, sillä jae kolmetoista on kysymys ja jae neljätoista on vastaus.

Kysymys, oikein ja puolueettomasti esitettynä, tuottaa jakeelle neljätoista aivan toisen merkityksen kuin mitä adventismi opettaa. Tämä ei merkitse, ettei jae neljätoista olisi ”adventtiuskon perustus ja keskeinen pylväs”, sillä sitä se on. Se merkitsee, että kun adventismi vuonna 1863 ymmärsi väärin ja pani syrjään seitsemän aikaa, se ei kyennyt täysin määrittelemään, mitä jae neljätoista todella tarkoittaa. Kirjoituksissa puolikas totuus ei ole totuus. Oikein ymmärrettynä jakeen kolmetoista kysymys vaatii tunnustamaan sen ennustuksen, joka osoittaa maahan poljetun pyhäkön puhdistamisen, sekä myös tunnustamaan sen ennustuksen, joka osoittaa sotajoukon maahan polkemisen. Kaksituhattakolmesataa vuotta käsittävä ennustus koskee ”pyhäkköä” ja kaksituhattaviisisataakaksikymmentä vuotta käsittävä ennustus koskee ”sotajoukkoa”.

Näiden kahden jakeen välisen suhteen käsitteleminen edellyttää laajaa tutkimusta, mitä en näissä kirjoituksissa tässä vaiheessa aio tehdä. Näitä kohtia on käsitelty toistuvasti vuosien kuluessa, ja ne löytyvät sarjasta Habakkuk’s Tables. Käsittelemisen yhä Eliaan symboliikkaa ja tahdon ensin saattaa

nämä totuudet päätökseen.

William Miller oli adventismin alun Elia, ja hänen ensimmäinen löytönsä olivat 3. Mooseksen kirjan kahdeksanviidettä seitsemän aikaa; siksi tuon totuuden hylkääminen vuonna 1863 oli Elia sanoman hylkäämistä. Tässä kohden käsittelen Alfaa ja Omegaa luonnehtivaa piirrettä, joka samaistaa lopun alkuun. Muinaisen Israelin viimeinen koetus oli kuvattuna ensimmäisessä koetuksessa. Molemmat koetukset edustavat pelkoa siitä, että pakanakansat olivat Jumalaa voimakkaampia. Kymmenes koetus, ollen periaatteeltaan sama, oli paljon kapinallisempi kuin ensimmäinen koetus, sillä kertomuksen Jumalan voitosta ensimmäisessä koetuksessa olisi pitänyt synnyttää kapinallisissa vakiintunut luottamus. He ilmaisivat Jumalan hylkäämisensä huolimatta paljon runsaammasta todistusaineistosta Hänen voimastaan kuin heillä oli Punaisenmeren luona. Milleriläinen adventismi oli vuoteen 1863 mennessä jo selittämässä, miksi suuri pettymys oli Jumalan voimallinen työ, mutta he päättivät silti valita itselleen päällikön, palata Egyptiin ja hylätä sanoman, jota Daniel kutsuu Mooseksen ”valaksi” ja jota Elia oli edustanut.

Sen sijaan että käyttäisin aikaa esittääkseni todisteet seitsemän ajan pätevyydestä aikaprofetiana, aion käyttää yksinkertaista logiikkaa osoittaakseni sen pätevyyden toisella tavalla. Liikkeelle, joka alkoi vuonna 1798, vuoden 1863 lopullinen koetus edustaisi myös Ilmestyskirjan kahdeksannentoista luvun väkevän enkelin liikkeen lopullista koetusta. Inspiraatio on ollut hyvin selvä siitä, mikä on viimeinen koetus kummallekin liikkeelle.

”Saatana on... lakkaamatta tyrkyttämässä väärennöstä — johdattaakseen pois totuudesta. Saatanan aivan viimeinen petos tulee olemaan se, että hän tekee tehottomaksi Jumalan Hengen todistuksen. ’Missä ei näkyä ole, siellä kansa villiintyy’ (Sananlaskut 29:18).” Selected Messages, kirja 1, 48.

Ei ole mitään rehellistä tapaa lukea Ellen Whiten kirjoituksia ja väittää, ettei hän täysin hyväksynyt 3. Mooseksen kirjan 26. luvun seitsemää aikaa. Sisaremme White, kuten olemme aiemmin näissä artikkeleissa todenneet ja kuten sarjassa nimeltä Habakkuk’s Tables on hyvin dokumentoitu, ilmoittaa meille suoraan, että Jumala ohjasi sekä vuoden 1843 että vuoden 1850 karttoja. Hän opettaa suoraan, että nuo kaksi taulua olivat Habakkukin kirjan 2. luvun täyttymys. Molemmat kartat osoittavat 3. Mooseksen kirjan 26. luvun seitsemän aikaa oman graafisen asettelunsa keskipisteenä. Molemmissa kartoissa seitsemän ajan viivan keskuksena on Kristuksen risti, joka on seitsemän ajan profeetallisen linjan keskus piste.

Yhdessä Habakukin kahden taulun hyväksyntänsä kanssa hän on useaan otteeseen kirjannut, että meidän tulee edelleen esittää se sanoma, joka esitettiin vuosina 1840–1844, ja jokainen adventistinen historioitsija, joka käsittelee sitä, kuinka milleriläiset edistivät julistamaansa sanomaa, toteaa heidän käyttäneen vuoden 1843 taulua. Hän ei ainoastaan hyväksy tauluihin kuvattuja sanomia eikä ainoastaan neuvo Jumalan kansaa jatkamaan juuri samojen sanomien esittämistä, jotka esitettiin tuossa historiassa, vaan hän esittää myös useita kohtia, joissa hän varoittaa, että noihin sanomiin kohdistuisi hyökkäyksiä kautta Jumalan jäännöskansan historian. Varoittaessaan noista hyökkäyksistä hän toistuvasti osoittaa, että juuri näiden totuuksien puolustaminen on Jumalan vartijoiden tehtävä.

Jos kaaviot ovat virheellisiä, silloin myös ne sanomat, joita ne havainnollisesti esittävät, ovat virheellisiä. Jos sanoma, jota milleriläiset julistivat vuodesta 1840 vuoteen 1844, oli virheellinen, silloin myös Ellen Whiten toistuva toteamus siitä, että milleriläissanoma oli perustus, on virheellinen. Jos nuo sanomat olivat virheellisiä, hänen toistuvat käskynsä edelleen esittää juuri samoja totuuksia ovat väärää neuvontaa. Jos milleriläisten sanoma ei edusta niitä perustuksia, jotka oli säilytettävä ja varjeltava saatanallisilta hyökkäyksiltä, silloin myös nuo neuvot ovat virheellisiä. Päätyminen siihen johtopäätökseen, että kaikki nämä tuon historian Elian sanomaan liittyvät kysymykset ovat virheellisiä, osoittaisi selvästi, että Ellen White oli väärä profeetta.

Nykyaikainen adventismi opettaa edelleen Ilmestyskirja-seminaareissaan, että jäännösseurakunnalla olisi profetian henki, joka on Jeesuksen todistus, mutta he eivät suinkaan kerro niille, joita he pyrkivät vetämään seurakunnan jäsenyyteen, että he täysin hylkäävät Ellen Whiten vahvistuksen ja varoitukset, jotka liittyvät noihin varhaisiin perustavanlaatuisiin totuuksiin ja historiaan. Mitä seuraava katkelma merkitsee sinulle?

”Meillä ei ole mitään syytä pelätä tulevaisuutta, paitsi jos unohdamme sen tien, jota Herra on meitä johtanut, ja Hänen opetuksensa menneessä historiassamme.” Life Sketches, 196.

Vuonna 1863 milleriläinen liike tuli päätökseensä ja rekisteröityi oikeushenkilöksi sellaisen hallituksen alaisuuteen, joka lopulta muodostaisi kuvan paaviudelle, mikä Ellen Whiten määritelmän mukaan on kirkon yhdistyminen valtioon.

”Yhdysvalloissa nyt käynnissä olevissa pyrkimyksissä hankkia valtion tuki kirkon instituutioille ja tavoille protestantit seuraavat paavilaisten jalanjalkia. Enemminkin: he avaavat oven paavikunnalle saadakseen takaisin protestanttisessa Amerikassa sen ylivallan, jonka se on menettänyt vanhassa maailmassa.” Suuri taistelu, 573.

Sillä oletuksella, että oikeudellinen yhteys hallitukseen oli osa järjestäytymisen välttämättömyyttä aikana, jolloin kansakunnan nuorisoa kutsuttiin aseisiin siihen verilöylyyn, jota kutsuttiin sisällissodaksi, milleriittien liike päättyi. Vuonna 1863 seitsemännen päivän adventistikirkko hylkäsi sekä painetun kirjoituksen että uuden kartan avulla orjuutta koskevan profetian, jota Daniel kutsuu Mooseksen valaksi. Vuonna 1850 Herra oli ohjannut kansaansa laatimaan Habakukin toisen taulun ja korjaamaan sen virheen, jonka yli Hän oli pitänyt kätensä vuoden 1843 taulussa. Vuonna 1850 määrätty kartta täytti täysin tarkoituksensa, sillä Ellen White sanoi nähneensä, ”että Jumala oli kartan julkaisemisessa”, samalla kun hän myös osoitti, että vuoden 1850 kartta yksilöidään Habakukin kirjan toisessa luvussa.

Vuoden 1850 kaavion tarkoitus oli sama kuin vuoden 1843 kaavion. Sen oli määrä olla evankelioiva väline, jota käytettäisiin kolmannen enkelin sanoman esittämiseen kuolevalle maailmalle. Vuonna 1863 tuo sanoma hylättiin. Koetusprosessi, jota esikuvaa se koetusprosessi, joka alkoi Punaisellaamerellä, alkoi aikaprofetiasta, joka yksilöi pyhäkön, jota oli tallattava jakeessa kolmetoista Danielin kahdeksannessa luvussa, ja koetusprosessi päättyi aikaprofetiaan, joka yksilöi joukon, jota oli tallattava jakeessa kolmetoista Danielin kahdeksannessa luvussa.

Sitten minä kuulin erään pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille tietylle pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka saattaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattaviksi? Ja hän sanoi minulle: Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö puhdistetaan. Daniel 8:13, 14.

Koettelemusprosessi, joka alkoi 22. lokakuuta 1844, kantaa Alfa ja Oomega -allekirjoitusta. Tämän koettelemusprosessin alku oli aikaprofetia, joka kuvasi pyhäkköä, joka oli tallattava maahan. Se oli profetia, joka täytyessään synnytti suuren valon. Koettelemusprosessi, joka päättyi vuonna 1863, kantaa Alfa ja Oomega -allekirjoitusta. Tämän koettelemusprosessin päätepiste oli aikaprofetia, joka kuvasi sotajoukkoa, joka oli tallattava maahan. Se oli profetia, jonka tarkoituksena oli täytyessään synnyttää suuri valo. Se oli tuon historian Elian esittämä aikaprofetia, ja kun se hylättiin ja pantiin syrjään, se synnytti suuren pimeyden.

Ja tämä on tuomio, että valo on tullut maailmaan, ja ihmiset rakastivat pimeyttä enemmän kuin valoa, koska heidän tekonsa olivat pahat. Joh. 3:19.

Se ajatuskulku, jolla aion päättää tämän artikkelin, on se, minkä olen jo tuonut esiin. Hyväksykö Jumala Ellen Whiten kautta vuoden 1843 ja 1850 kaaviot?

”Minulle on näytetty, että vuoden 1843 kaavio oli Herran käden ohjaama ja ettei sitä tulisi muuttaa; että luvut olivat sellaiset kuin Hän tahtoi niiden olevan; että Hänen kätensä oli niiden yllä ja peitti erehdyksen joissakin luvuissa, niin ettei kukaan voinut sitä nähdä, ennen kuin Hänen kätensä poistettiin.” Early Writings, 74.

”Minä näin, että Jumala oli veli Nicholsin laatiman kartan julkaisemisessa. Näin, että tästä kartasta on profetia Raamatussa, ja jos tämä kartta on tarkoitettu Jumalan kansalle, jos se [on] riittävä yhdelle, se on sitä toisellekin, ja jos yksi tarvitsi uuden kartan maalattuna suuremmassa mittakaavassa, kaikki tarvitsevat sitä aivan yhtä paljon.” Manuscript Releases, number 13, 359; 1853.

Hyväksykö Jumala Ellen Whiten kautta sen sanoman, jonka milleriläiset esittivät vuosien 1840–1844 historian aikana?

”Jumala ei anna meille uutta sanomaa. Meidän on julistettava sitä sanomaa, joka vuosina 1843 ja 1844 toi meidät ulos muista kirkoista.” Review and Herald, 19. tammikuuta 1905.

”Jumala kehottaa meitä antamaan aikamme ja voimamme sille työlle, että saarnaamme kansalle niitä sanomia, jotka liikuttivat miehiä ja naisia vuosina 1843 ja 1844.” Manuscript Release, Number 760.

”Kaikki vuosina 1840–1844 annetut sanomat on nyt esitettävä voimallisesti, sillä monet ihmiset ovat menettäneet suuntansa. Sanomien on mentävä kaikkiin seurakuntiin.

Kristus sanoi: ”Autuaat ovat teidän silmänne, sillä ne näkevät, ja teidän korvanne, sillä ne kuulevat. Sillä totisesti minä sanon teille: monet profeetat ja vanhurskaat miehet ovat halunneet nähdä sen, minkä te näette, eivätkä ole nähneet, ja kuulla sen, minkä te kuulette, eivätkä ole kuulleet” [Matthew 13:16, 17]. Autuaat ovat ne silmät, jotka näkivät sen, mikä nähtiin vuosina 1843 ja 1844.

”Sanoma annettiin. Eikä sanoman toistamisessa saisi olla mitään viivytystä, sillä ajan merkit täyttyvät; päätöstyö on saatettava päätökseen. Suuri työ tehdään lyhyessä ajassa. Pian annetaan Jumalan määräämä sanoma, joka paisuu voimalliseksi huudoksi. Silloin Daniel on seisova osassaan antaakseen todistuksensa.” Manuscript Releases, volume 21, 437.

”Ne totuudet, jotka vastaanotimme vuosina 1841, ’42, ’43 ja ’44, on nyt tutkittava ja julistettava. Ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelin sanomat tullaan tulevaisuudessa julistamaan suurella äänellä. Ne esitetään vakavan määrätietoisesti ja Hengen voimassa.” Manuscript Releases, volume 15, 371.

”Me ymmärrämme työn nykyisen heikkouden ja vähäisyyden. Meillä on ollut kokemuksemme. Tehdessämme sitä työtä, jonka Jumala on meille antanut, voimme luottavaisesti kulkea eteenpäin varmoina siitä, että Hän on oleva meidän tehokkuutemme. Hän on oleva kanssamme vuonna 1906, niin kuin Hän oli kanssamme vuosina 1841, 1842, 1843 ja 1844.” Loma Linda Messages, 156.

”Niiden, jotka toimivat opettajina ja johtajina laitoksissamme, tulee olla lujia uskossa ja kolmannen enkelin sanoman periaatteissa. Jumala tahtoo kansansa tietävän, että meillä on sanoma sellaisena kuin Hän antoi sen meille vuosina 1843 ja 1844.” General Conference Bulletin, 1. huhtikuuta 1903.

”Varoitus on tullut: mitään ei saa sallia tulla sisään, mikä horjuttaisi sen uskon perustusta, jonka varaan olemme rakentaneet siitä lähtien, kun sanoma tuli vuosina 1842, 1843 ja 1844. Minä olin tässä sanomassa, ja siitä lähtien olen seisonut maailman edessä uskollisena sille valolle, jonka Jumala on meille antanut. Emme aio siirtää jalkojamme siltä perustalta, jolle ne asetettiin, kun päivä päivältä etsimme Herraa hartaassa rukouksessa ja pyysimme valoa. Luuletteko, että minä voisin luopua siitä valosta, jonka Jumala on minulle antanut? Sen on oltava kuin iankaikkinen Kallio. Se on ohjannut minua siitä lähtien, kun se annettiin.” Review and Herald, 14. huhtikuuta 1903.

Varoittiko Jumala Ellen Whiten kautta kansaansa puolustautumaan hyökkäyksiä vastaan, jotka horjuttaisivat milleriläisen historian totuuksia?

”Totuuden suuria maamerkkejä, jotka osoittavat meille paikkamme profeetallisessa historiassa, on huolellisesti varjeltava, etteivät ne tulisi revityiksi maahan ja korvatuiksi teorioilla, jotka toisivat pikemminkin hämmennystä kuin aitoa valoa.” Selected Messages, book 2, 101, 102.

”Tänä päivänä Saatana etsii tilaisuuksia repiäkseen maahan totuuden tienviitat — muistomerkit, jotka on pystytetty matkan varrelle; ja me tarvitsemme niiden iäkkäiden työntekijöiden kokemusta, jotka ovat rakentaneet talonsa lujalle kalliolle ja jotka sekä pahan että hyvän maineen keskellä ovat pysyneet horjumattomina totuudessa.” Gospel Workers, 104.

”Jumala ei koskaan jätä maailmaa ilman miehiä, jotka kykenevät erottamaan hyvän pahasta, vanhurskauden vääryydestä. Jumalalla on miehiä, jotka hän on määrännyt seisomaan taistelun eturintamassa hätäaikoina. Kriisin hetkellä hän herättää miehiä, niin kuin hän teki muinaisina aikoina. Nuoria miehiä kehoitetaan liittymään iäkkäiden lipunkantajien yhteyteen, jotta he vahvistuisivat ja saisivat opetusta näiden uskollisten kokemuksesta, näiden, jotka ovat käyneet

läpi niin monia taisteluja ja joille Jumala Henkensä todistusten kautta on niin usein puhunut, osoittaen oikean tien ja tuomiten väärän tien. Kun nousee vaaroja, jotka koettelevat Jumalan kansan uskoa, näiden tienraivaajatyöntekijöiden tulee kertoa menneistä kokemuksista, jolloin aivan samanlaiset kriisit tulivat, jolloin totuus asetettiin kyseenalaiseksi, jolloin tuotiin esiin outoja käsityksiä, jotka eivät olleet Jumalasta.”

”Nuo iäkkäiden työntekijöiden kokemus on tarpeen nyt; sillä Saatana tarkkailee jokaista tilaisuutta tehdäkseen mitättömiksi vanhat tienviitat — muistomerkit, jotka on pystytetty matkan varrelle.” Review and Herald, 19. marraskuuta 1903.

Vuonna 1863 milleriläinen liike päättyi hylkäämällä ensimmäisen totuuden, jonka tuon historian Elia oli johdatettu ymmärtämään. Sen lopullinen koetus perustui Danielin kahdeksannen luvun kahteen jakeeseen, jotka yksilöivät pyhäkön ja sotajoukon tallaamisen. Pyhäkön valo avattiin kymmenestä koetuksesta ensimmäisessä, ja pimeys tuotiin sotajoukon päälle kymmenestä koetuksesta viimeisessä.

”Yksi asia on varma: ne seitsemännen päivän adventistit, jotka asettuvat Saatanan lipun alle, luopuvat ensin uskostaan niihin varoituksiin ja nuhteisiin, jotka sisältyvät Jumalan Hengen todistuksiin.

Kutsua suurempaan vihkiytymiseen ja pyhempään palvelukseen esitetään, ja sitä tullaan edelleen esittämään. Jotkut niistä, jotka nyt lausuvat Saatanan ehdotuksia, tulevat järkiinsä. On niitä, jotka ovat tärkeissä luottamustehtävissä eivätkä ymmärrä tätä aikaa varten annettua totuutta. Heille sanoma on annettava. Jos he ottavat sen vastaan, Kristus hyväksyy heidät ja tekee heistä omia työtovereitaan. Mutta jos he kieltäytyvät kuulemasta sanomaa, he asettuvat Pimeyden Ruhtinaan mustan lipun alle.

Minua on kehoitettu sanomaan, että tälle ajalle tarkoitettu kallisarvoinen totuus avautuu ihmismielille yhä selvemmin ja selvemmin. Erityisessä merkityksessä miesten ja naisten tulee syödä Kristuksen lihaa ja juoda hänen vertansa. Ymmärrys on kehittyvä, sillä totuus kykenee jatkuvaan laajenemiseen. Totuuden jumalallinen alkuunpanija tulee yhä läheisempään ja läheisempään yhteyteen niiden kanssa, jotka pyrkivät tuntemaan hänet. Kun Jumalan kansa vastaanottaa hänen sanansa taivaan leipänä, he tietävät, että hänen lähtönsä on valmistettu niin kuin aamurusko. He saavat hengellistä voimaa, niin kuin ruumis saa fyysistä voimaa, kun ravintoa syödään.

”Emme puoliksikaan ymmärrä Herran suunnitelmaa siinä, että hän vei Israelin lapset pois Egyptin orjuudesta ja johdatti heidät erämaan halki Kanaaniin.

”Kootessamme evankeliumista loistavat jumalalliset säteet saamme selvemmän käsityksen juutalaisesta talousjärjestyksestä ja syvemmän arvostuksen sen tärkeistä totuuksista. Totuuden tutkimisemme on vielä puutteellista. Olemme koonneet vain muutamia valonsäteitä. Ne, jotka eivät päivittäin tutki Sanaa, eivät ratkaise juutalaisen talousjärjestyksen ongelmia. He eivät ymmärrä niitä totuuksia, joita temppelipalvelus opetti. Maailmallinen ymmärrys hänen suuresta suunnitelmastaan estää Jumalan työn. Tuleva elämä paljastaa niiden lakien merkityksen, jotka Kristus, pilvenpatsaaseen verhoutuneena, antoi kansalleen.” Spalding and Magan, 305, 306.

Jatkamme Eliaa symboliikan tarkastelua vuoden 1863 yhteydessä seuraavassa artikkelissa.